

1

ВОЕНАЧАЛНИЦИ

Моята тишина ечи. Стоя на мостика на своя космически кораб със счупена ръка в гелгипс, а йонните изгаряния по шията ми са още пресни. Кърваво проклятие, капнал съм от умора! Бръсначът ми се увива около здравата ми десница като студена метална змия. Пред мен се открива Космосът, необятен и ужасен. Мънички светлинки пробождат мрака, древни сенки се придвижват и затулват звездите там, където погледът ми вече не достига. Астероиди. Те се реят бавно около бойния ми кораб „Квиет“, докато търся с очи из мрака своята жертва.

– Победи! – нареди ми моят господар. – Победи, както моите деца не са способни, и ще донесеш почести за името Август. Победи в Академията и ще си спечелиш флотилия. – Той обича театралните повторения. На повечето държавници това им приляга.

Иска да победи за него, ала аз ще победи заради Червеното момиче с мечта, много по-велика от самата нея. Ще победи, за да умре той, а нейното послание да гори и пламти векове наред. Най-малкото, което мога да направя.

Двайсетгодишен съм. Висок и широкоплещест. Униформата ми, изцяло катраненочерна, сега е измачкана. Косите ми

ЧАСТ I. ПРЕКЛОНЕН

са дълги, очите ми – златни и кръвясали. Мустанга някога каза, че имам остро лице, със скули и нос, сякаш издялани от гневен мрамор. Самият аз избягвам огледалата. По-добре да забравя маската, която нося, маската с ъгловатия белег на Златните, властващи над света от Меркурий до Плутон. Аз съм от Безподобните Белязани. Най-жестоките и най-умните от цялото човечество. Ала ми липсва най-милата сред тях. Онази, която ме помоли да остана, когато се сбогувах с нея и с Марс на балкона ѝ преди почти година. Мустанга. На раздяла ѝ подарих златен пръстен с кон, а тя на мен – бръснач. Приляга ми.

Вкусът на нейните сълзи изветрява в спомените ми. Не съм получавал вест от нея, откакто напуснах Марс. Още по-лошо е, че не съм получавал никаква вест от Синовете на Арес, откакто победих в Института на Марс преди повече от две години. Танцъора каза, че ще се свърже с мен, след като завърша, но ме оставиха без посока сред море от Златни лица.

Всичко това е тъй далеч от бъдещето, за което си мечтаех като момче. Тъй далеч от бъдещето, което исках да създам за своите хора, когато позволих на Синовете да ме изваят. Мислех, че ще променя световите. Кой ли млад глупак не си го мисли? Вместо това машината на тази необятна империя ме погълна и продължава неизтощимо да боботи.

В Института ни учеха да оцеляваме и завладяваме. Тук, в Академията, ни учеха на война. Сега ни изпитват колко добре сме я овладели. Аз предвождам флотилия от бойни кораби срещу други Златни. Сражаваме се с халосни муниципии и изпращаме нападателни отряди от кораб на кораб, както Златните водят междузвездни битки. Няма причина да повреждаш кораб, струващ колкото брутното годишно производство на двайсет града, когато можеш да изпратиш кораби-пиявици, натоварени с Обсидиани, Златни и Сиви, за да превземат жизненоважните му органи и да го превърнат в твой трофей.

На уроците по междузвезден бой учителите ни набиваха в главите максимите на своята раса. Само силните оцеляват. Само умните управляват. А после си тръгнаха и ни оставиха да се оправяме сами – да скачаме от астероид на астероид, да търсим припаси и бази, да гоним и преследваме съучениците си, докато останат само две флотилии.

Все още разигравам игрички. Тази просто е най-смъртоносната засега.

– Това е клопка – обажда се Рок откъм лакътя ми. Косата му е дълга като моята, а лицето му е меко като на жена и спокойно като на философ. Да убиваш в Космоса, е по-различно от убийствата на суша. Рок е същински феномен на космическите убийства. „В тях има някаква поезия – казва той. – Поезия в движението на сферите и корабите, плаващи сред тях.“ Лицето му се вписва сред Сините, съставляващи екипажите на тези кораби – ефирни мъже и жени, носещи се като блудни духове из металните коридори, възплъщение на логиката и строгия ред.

– Но тази клопка не е толкова елегантна, колкото може би си мисли Карн – продължава Рок. – Той знае, че нямаме търпение да приключим с играта, и затова ще ни причаква от другата страна. За да ни натика натясно и да пусне ракетите си. Изпробвано и безотказно действащо от памтивека.

Рок внимателно посочва пространството между два огромни астероида – тесен коридор, през който трябва да минем, ако искаме да продължим да следим пострадалия кораб на Карн.

– Всичко е проклет капан! – прозява се дългнестият и нехаен Такт ау Валии-Рат. Той обляга опасното си тяло на илюминатора, шмръква един стим от надянатия на пръста му пръстен и пуска празната гилза на пода. – Карн знае, че е загубил, и просто ни измъчва. Извел ни е на малка весела гоненица, та да не си поспим. Смотанякът му егоистичен!

– Каква си Феичка, вечно мрънкаш и джафкаш! – подиграва му се Виктра ау Юлии от мястото си пред илюминато-

ра. Неравно подстриганата ѝ коса виси край продупчените ѝ, украсени с нефрит, уши. Буйна и жестока, но не дотам, че това да се превърне в недостатък, тя презира грима и предпочита белезите, които е заслужила за двайсет и седем години живот. Многобройни са.

Очите ѝ са силно хлътнали. Чувствената ѝ уста е голяма, с устни, изваяни да мъркат обиди. Прилича на прочутата си майка повече от по-малката си сестра Антония, а по способности в осакатяването далеч надминава и двете.

– Клопките нямат значение! – заявява тя. – Флотилията му е разбита. Той има само един кораб. Ние – седем. Става ли просто да му разбием устата?

– *Дароу* има седем – напомня ѝ Рок.

– Моля? – пита тя, раздразнена, че я поправят.

– Останали са седем от корабите на *Дароу*. Ти ги нарече наши. Те не са *наши*. Прим е той.

– Педантичният поет отново нанася удар. Смисълът е един и същи, *драги ми господине*.

– Че трябва да действаме безразсъдно, а не благоразумно? – пита Рок.

– Че сме седем срещу един. Ще е срамата да го оставим да протака повече. Затова да смажем тоя белонски бандит като хлебарка с тежкия си ботуш, да отлетим обратно на базата, да си вземем справедливо полагащите ни се награди от стария Август и да вървим да се *забавляваме!* – И тя се завърта на пета, за да подчертае последното.

– Тъй, тъй! – съгласява се Такт. – Цяло царство давам за грам демонски прах!

– Пета доза стим ли ти е за днес, Такт? – пита Рок.

– Да! Благодаря ти, че следиш, мила мамичко! Тия военни щуротии обаче вече ми писват. Мисля, че жадувам Перлени клубове и изобилни количества прилична дрога.

– Ще изгориш.

Такт се плясва по бедрото.

– Живей бързо и умри млад. Когато ти се превърнеш в скучна стара стафидка, аз ще съм славен спомен от едни по-добри времена и по-бляскави дни.

Рок поклаща глава:

– Един ден, блудни ми приятелю, ще си намериш някого, когото ще обикнеш и заради когото ще се присмиваш на глупака, който си бил някога. Ще имаш деца. Ще притежаваш имение. И някак ще разбереш, че има и по-важни неща от дрогата и Розовите.

– За бога! – вперва очи в него изпадналият в безпределен ужас Такт. – Това решително ми звучи като истинско нещастие!

Поглеждам тактическия монитор, без да обръщам внимание на закачките им.

Набелязаната от нас жертва е Карн ау Белона, по-големият брат на бившия ми приятел Касий ау Белона и на Юлиан ау Белона, момчето, което убих при Посвещението. В това къдрокосо семейство Касий е любимият син. Юлиан беше най-добродушият. А Карн? Счупената ми ръка е доказателство – той е изчадието, което са изкарали от мазето си, за да убива.

След Института славата ми нарасна. И когато до Виолетовата клюкарска мрежа стигна новината, че АрхиГубернаторът най-сетне ме изпраща да продължа учението си, Карн ау Белона и още няколко внимателно подбрани братовчеди също бяха изпратени от майката на Касий да „учат“. Семейството иска сърцето ми на поднос. Буквално. Само знакът на Август ги възпира. Да ме нападнат, означава да нападнат него. В края на краищата пука ми на мен за тяхната вендета или пък за кървавата вражда на господаря ми с техния род. Искам си флотилията, за да мога да я използвам за Синовеите на Арес. Каква бъркотия мога да създам! Проучил съм линиите за снабдяване, сензорните станции, бойните групи, централите за

ЧАСТ I. ПРЕКЛОНЕН

данни – всички чувствителни точки, които биха предизвикали разклащането на Обществото.

– Дароу... – Рок се приближава. – *Сдържай високомерието си. Не забравяй Пакс.* Гордостта убива.

– Иска ми се това да е клопка – казвам му. – Нека Карн се обърне и се изправи лице в лице срещу нас.

Той накланя глава.

– Устроил си му свой собствен капан.

– Виж сега, какво те накара да го кажеш?

– Да беше ни го съобщил. Аз би могъл...

– Карн ще падне днес, братко. Това е простият факт.

– Разбира се. Искам само да помогна и ти го знаеш.

– Знам. – Сдържам прозявката си и погледът ми се плъзва надолу из командната зала, пред мен и зад мен. Там се трудят Сини в многобройни оттенъци на цвета и управляват системите, направляващи моя кораб. Те говорят по-бавно от всички Цветове, без Обсидиановите, и предпочитат дигиталната комуникация. По-възрастни са от мен, всичките са завършили Среднощната школа. Зад тях, в края на командната зала, стоят на стража Сиви морски пехотинци и няколко Обсидиани. Тупвам Рок по рамото.

– Време е.

– Моряци! – призовавам аз Сините долу. – Съсредоточете се. Това е последният гвоздей в ковчега на Белона. Ще пратим това копеле в етера и ви обещавам най-големия дар, който имам власт да връча – една седмица непробуден сън. Примно, а?

Неколцина Сиви в дъното на залата се засмиват. Сините само почукват с пръсти по инструментите си. Бих дал половината от значителната си банкова сметка, любезно предоставена от АрхиГубернатора, за да съзря усмивка по лицето на някой от тези бледи въздухари.

– Стига сме се размотавали! – обявявам. – Стрелците, на позиция! Рок, групирай изстребителите. Виктра, погрижи се за прицела. Такт, разгърни защитата. Сега ще приключим с това. – Поглеждам тънкия, подобен на струйка дим главен командир на Сините. Застанал е в центъра на залата под моята командна платформа, сред още петдесет други. Виещите се дигиТатуси по плешивите глави на Сините и по тънките им ръце сияят в нежни оттенъци на небесносиньото и сребристото, синхронизирани с корабните компютри. Погледите им гаснат, щом очните им нерви се обърнат към дигиталния свят. Разговарят с нас само от любезност.

– Командир, машините на шейсет процента!

– Слушам, *домине!* – Той поглежда тактическия монитор – кълбовидна холограма, рееща се над главата му. Гласът му е безизразен. – Имайте предвид, че концентрацията на метал в астероидите създава трудности при оценяване на спектрографските данни. Малко сме слепички. От другата страна на астероидите може да се крие флотилия.

– Той няма флотилия. Влизаме в цевта! – командвам аз. Корабните двигатели боботят. Кимам на Рок и произнасям: – *Nic sunt leones.*

Думите на нашия господар, Нерон ау Август, АрхиГубернатор на Марс, тринайсетият, носещ това име. Моите военачалници повтарят изречението.

Тук има лъвове.